UNA VIDA QUE PERDURA

REMEMBRANCES DEL MESTRE
JOSEP BOADA I GASULL

per DAVID AUBÀ PONS

CATALÒNIA - Mar, 110 - Badalona

CATALÒNIA

és la vostra
llibreria

Mar, 110 - Tel. 380 54 77 - Badalona

UNA VIDA QUE PERDURA

per DAVID AUBÀ PONS

La classe del mestre Josep Boada en el curs escolar 1933-34

EL 29 d'agost de 1982 moria a Riudarenes el mestre JOSEP BOADA I GASULL, un home que, si bé no era fill de Badalona, havia deixat a la nostra ciutat una emprempta tan marcada que un sector del poble ha sabut mantenir i reconèixer. I també, el primer ajuntament democràtic de la ciutat va saber fer-se ressò d'aquest sentiment popular, declarant el mestre Josep Boada home il.lustre, al donar el seu nom a una institució educativa de la ciutat. En general, aquesta mena de distincions acostumen a fer-se quan ja el personatge honorat ha desaparegut i quan la seva imatge ressona en la consciència de la gent, quan es poden mesurar els seus benifets a la llum del record i del bé que la tasca realitzada havia repercutit en el sí del poble i quan la seva imatge es fa present en l'esperit de la gent que l'havia conegut. Aquesta vegada, però, no fou així i aquest homenatge públic no fou pòstum sinó que, en vida, se li va concedir públicament, en prova de justícia i agraïment per la seva labor meritòria.

No penso que hi hagi en l'actual consistori municipal ningú que pugui recordar o conèixer els mèrits d'un personatge que no ha nascut a la ciutat i ha viscut allunyat de la mateixa prop de 50 anys. Aquesta memorització es degué, sens dubte, a algun infiltrat en la xarxa consistorial, algú que el coneixia per haver estat alumne seu i que també degué recolzar el nom de Marcel.lí Antic en un merescut homenatge semblant (1).

Es una llàstima, però , que aquell homenatge en vida, hagués quedat damunt del paper i no s'hagués convertit en un autèntic homenatge popular, mitjantçant un acte públic, puix que l'home era present. No tots els dies es té la possibilitat de poder expressar a algú, en vida, el reconeixement per una tasca efectiva i per una fe viscuda. I tan fàcil que hauria estat per a la corporació municipal, que a vegades cerca una ocasió de publicitat, especialment a la vetlla d'eleccions, de realitzar una acció que pogués afectar el sentiment de l'ànima popular, en un acte, no acadèmic, sinó viu, del poble, amb participació d'aquells que en havien estat els principals gaudidors: els seus deixebles. I a la vegada que als ciutadans, també haurien satisfet a un ancià, avui desaparegut, que, a les acaballes de la seva existència, hauria pogut constatar

que el seu esforç no havia estat en va i que deixava darrera seu una estela de llum i de comprensió. Els que hem conegut en Josep Boada, els que l'hem seguit a travers d'aquests anys de ceguera politico-cultural que hem viscut, sabem que el nostre home no era gens amic d'homenatges ni de discursos encomiàstics, però sí sabem el que representa per a un home que ha dedicat tota la seva vida a la formació i desvetllament de l'ànima infantil que, al cap dels anys, aquells infants, avui homes i dones amb responsabilitats familiars i socials, es recordessin d'aquell mestre que havien tingut en llur infantesa i que reconeguessin públicament el valor del seu treball, en fi, que li donessin la sensació de que no havia mort per a tothom. (2)

Hem parlat moltes vegades de l'Escola Catalana de Badalona, d'aquella escola primària que, en un moment donat, donà prestigi a la ciutat quan fou considerada, per elements responsables de la capital, com una escola model dintre dels nous corrents de l'escola nova a Catalunya. Fa alguns anys, abans del canvi de règim, en una conferència que vaig donar al CIC, en la qual evocava fets, coses i homes d'abans de la guerra civil ,vaig parlar de l'Escola Catalana i de la tasca educativa que havia portat a terme; alguns dels presents, que indubtablement no havien estat alumnes de l'esmentada escola, ja sigui perque eren massa joves o bé perque no havien viscut d'aprop l'aventura d'a-

Una excursió a Girona i la seva contrada el 1934. L'Escala molt abans que hi sorgissin els edificis i restaurants que han malmés un poble i una costa fantàstics

quell moviment educatiu, mostraren llur sorpresa i sentiren curiositat per saber més coses d'aquella escola evocada i del moviment que representava per a l'educació. Entre aquells oients hi havia el avui tristament desaparegut Jacint Dunyó i Clarà, que va proposar-me la celebració d'una taula rodona per parlar més extensament d'aquell tema. No cal dir que vaig considerar la proposta molt satisfactòria, a condició, es clar, que fos invitat el senyor Boada a presidir-la , perque ell era la persona més adequada i preparada per a mantenir un diàleg en base al tema exposat. Els esdeveniments polítics van impossibilitar, potser, que es portés a cap la iniciativa i avui ja és massa tard.

L'Escola Catalana era un apèndix d'aquelles escoles que, a Barcelona seguien el corrent de les escoles noves que Ferrière i Claparède a Suissa, Decroly a Bèlgica, Montessori a Itàlia, Demolins i Piaget a França, i que portaven a Catalunya i indirectament a l'estat espanyol, aquell concepte de la nova pedagogia i de la moderna organització docent que, poc a poc, s'anava implantant en els estats més developats del nostre vell continent i que ja es feia ressò en els països nous de l'Amèrica (cal recordar Dewey als EE.UU.) Els principis que Ferrière havia establert s'anaven difonent arreu del món i les noves lleis s'anaven imposant damunt dels sistemes arcaics i caducs en pedagogia.

L'Escola Horaciana de Pau Vila, els treballs d'Alexandre Galí i Manuel Ainaud, i també –per què no?– l'Escola Moderna de Francesc Ferrer, no eren sinó ressò d'aquella acció renovadora que anava a la recerca de les aptituts, vocacions, capacitat i talent, per arribar a la plena formació de la intel. ligència i caràcter de tota la població escolar, sense distinció de categories i de condició social.

En un estudi que vaig publicar a Terra i Anima el desembre del 79, exposava l'experiència que s'havia produit a la nostra ciutat com a consequència de la implantació d'aquests principis pedagògics, que s'anaven experimentant en la capital del nostre Principat, i senyalava que el mestre Marcel.lí Antic havia introduit a la seva escola totes aquelles pràctiques que havia après a les escoles del Patronat Escolar Municipal de Barcelona, sota els auspicis de la Diputació i, més tard, de la Mancomunitat de Catalunya, i que s'anava estenent amb l'esforç d'abnegats mestres i estudiosos, que ja he esmentat abans, i d'altres que s'anaren afegint, impulsats pel gran interès que despertava en ells aquella experiència, que s'anava introduint en la mentalitat de dirigents, mestres i agrupacions culturals, entre les quals cal especificar en primer lloc l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Així tenim: Joan Badrina, Palau Vera, Rosa Sensat, Artur Martorell, Eladi Homs i també Marcel.lí Antic.

Marcel.lí Antic introduí Josep Boada i Ricard Coll, un home ja molt preparat i experimentat, a la seva escola de Badalona i formaren un equip que enlairà aquella petita escola al nivell d'escola model entre les que regien el

El gran retrobament de 1956. Molts d'aquests personatges acabaren a la presó (per poques hores) per haver estat alumnes de l'Escola Catalana

nou concepte pedagògic de la capital. La dècada de la dictadura de Primo de Rivera i els primers anys de la república, donaren a Badalona, sota l'impuls i l'esforç de l'equip Antic-Boada-Coll, una escola de relleu excepcional, preparada per a formar unes generacions d'homes i de dones capacitats, preparats per a tasques d'importància, si la guerra civil no ho hagués malmès, com tantes altres coses va malmetre. Quan Josep Boada quedà com a director de l'Escola Catalana, va anar seguint, junt amb Coll, la mateixa trajectòria, i els altres mestres que col.laboraven en la seva obra no eren sinó deixebles seus, que tractaven d'acomodar llurs coneixementes als sistemes i mètodes adequats als principis que s'havien adoptat. A aquest respecte recordo haver assistit, junt amb Boada, a uns cursos i conferències, organitzats per la Protectora, en els quals, entre altres mestres qualificats en aquell moviment de renovació pedagògica, els professors Alexandre Galí, en llenguatge i Pau Vila, en geografia, exposaren els elements pràctics que havien experimentat en les escoles que dirigien. Durant la guerra civil, el Consell de l'Escola Nova Unificada (CENU) tractà de generalitzar aquelles tímides experiències de les escoles noves, en l'organització general de l'ensenyament a Catalunya, però, per desgràcia, solament quedà sobre el paper, tota vegada que va mancar allò que no s'improvisa, aquells elements bàsics que havien d'imprimir aquell canvi en les escoles del país: els mestres.

Recordo a aquest efecte que, no fa gaire, un amic de les generacions de després de la república, interessat en les coses de la cultura i l'ensenyament, em preguntava a què es devia el gran boom que s'havia produit durant la república del 31, en l'aspecte escolar. Vaig haver de dir-li que no hi havia hagut tal boom sinó que el què s'havia fet era posar en relleu, divulgar, tot allò que feia prop de mig segle s'havia anat bastint per part d'uns homes i d'unes organitzacions privades, que no havien fet res més que adaptar els principis i els mètodes que s'havien estudiat i introduit en els països més avançats del món. I precisament, en el moment en que es pretenia generalitzar les experiències que amb constància i esforç s'havien obtingut, aquesta vegada recolzats per organismes oficials (el CENU), significava el depart per la devallada, que es va produir a l'acabar-se la república.

* * *

Josep Boada era un home tranquil, pausat, mesurat, però segur; sabia el que volia i on anava i així ho feia sentir als seus col.laboradors. Mai ningú s'havia sentit tan lliure sota el seu control i mestratge. Deia: jo ho faria així, em sembla que enfocant-ho d'aquesta manera en podríem treure un millor partit i eficàcia, i en efecte, així ho fèiem i resultava com ell havia insinuat; fixem-nos bé: insinuat, mai ordenat o establert, com correspondria al seu càrrec i responsabilitat. Respectava les iniciatives particulars de

cada mestre i acceptava amb un somriure aquelles formes o aquell estil que no era propiament el seu i que no podia perjudicar el nivell educatiu ni estaven en contradicció amb els principis que presidien l'acció del concepte de la nova escola. Al comentar, molts anys més tard, els temps viscuts a Badalona, deia: No fèiem sinó que acumular experiències que més tard podien resultar positives. Boada tenia una veu suau, baixa, mesurada. Era un mestre que no cridava, però quan ell parlava es feia sentir, se l'escoltava. El seu parlar repercutia en l'esperit dels seus alumnes, i les seves frases, les seves lliçons, eren copsades pregonament. D'aquí ve, potser, l'afecte i admiració que ha quedat per sempre més en l'esperit d'aquells nois i noies que el seguiren durant els llargs anys d'educació primària.

Sota la direcció de Boada, l'Escola Catalana es convertí en Patronat de pares d'alumnes de l'escola. El principi de les escoles noves que determina la relació entre la família i l'escola i la col.laboració pares-mestres, era facilitada per la nova estructura econòmica de Patronat. Les relacions pares-escola eren sempre correctes, a condició de mantenir cadascun llurs prerrogatives, cosa que no sempre era fàcil. En certa ocasió, el pare d'ún del alumnes es va adreçar al President de la junta del Patronat de l'escola per denunciar un mètode d'ensenyament que no considerava gaire ortodox. Deia que un mestre feia corregir les operacions de matemàtiques per altres alumnes i que havien qualificat de dolenta una operació que era correcta. La posició del President era de que s'havia de rectificar aquell sistema d'ensenyament en quant a les matemàtiques. Es tractava, en aquell cas, de la correcció de les operacions que s'havien escrit previament a la pissarra i que després, una vegada realitzades pels alumnes personalment, s'havien de corregir amb la intervenció dels alumnes; intercanviats els quaderns, els alumnes s'havien de limitar, mitjançant uns signes convinguts, a indicar si el resultat de l'operació era correcta o no. Normalment, i així es feia sempre, era que si un alumne es veia perjudicat, acudís al mestre per tractar de posar en clar aquella anomalia i es discutia col.lectivament, cosa que l'alumne en qüestió no va fer perque era un novell i no coneixeia l'estil o mètode que s'aplicava a l'escola. Simplement, l'alumne s'havia equivocat al copiar les xifres de l'operació i per tant el resultat era erroni malgrat que l'operació era correcta. El mestre Boada va tenir ocasió de fer constar, amb la seva veu pausada i serena, que considerava incorrecte el plantejament d'aquell cas i que la cosa més normal hauria estat que s'indiqués al pare de l'infant que s'adrecés al professor o a la direcció, per exposar aquella irregularitat i que li serien donades les explicacions necessàries. Va fer constar que, a la seva manera de veure, el paper de la junta del Patronat era de tipus administratiu i de control, però mai de crítica d'uns mètodes d'ensenyament a l'escola, que això era una qüestió professional i que els mestres i la direcció eren els més qualificats per a determinar-los. I en poques

Boada i altres mestres el dia del retrobament del 56, junt amb alguns alumnes

paraules va explicar en què consistia el mètode que s'aplicava en l'ensenyament de les matemàtiques, metodologia que potser sorprendria a molts que solamente recordaven com els havien ensenyat, sense conèixer els mètodes actuals, i els que s'aplicaven a l'escola, ell, com a responsable, qualificava de correctes. No es tractava, es clar, de defensar un col.lega, sinó d'exposar un sistema didàctic formant part d'una tècnica qualificada òptima en els mètodes moderns. Poques paraules, però contundents i entenedores.

Josep Boada era gironí i portava amb la seva presència les essències de la terra que l'havia vist néixer, al mateix temps que els productes florals, que eren trasplantats al jardí de l'escola. Ensenyava a estimar la terra, començant per la seva pròpia; la història, començant per la de Badalona; la cultura, la pàtria. Sense haver expressat mai un sentit determinat de les seves opcions polítiques, era un patriota insigne i ho plasmava en els seus concepte i opinions a l'exposar els temes de les seves lliçons. Les sortides i excursions que periòdicament es realitzaven, eren una mostra del seu saber i del valor que donava a les imatges artístiques i històriques. Cada sortida era un enriquiment per als alumnes i grans, que molt sovint acompanyaven els excursionistes.

Aquest amor a la terra que li era pròpia per haver-hi nascut, va fer que l'any 34, en el moment en que va voler constituir una família, casant-se amb Elvira Saló, també gironina, sol.licités una escola nacional a les comarques de la Catalunya Vella, per sentir-se més aprop de la seva terra i

de la seva família. Estigué primer a Santa Pau i més tard a Riudarenes. La seva absència de Badalona es va fer notar. Es cert que els mestres que quedaren van prosseguir la mateixa tònica i mentalitat que Boada havia introduït a l'escola, però mancava la seva presència i els alumnes ho acusaren. La guerra civil va rebaixar ostensiblement el prestigi de l'escola, que va passar a pertànyer a la Generalitat, i va haver-hi canvis en el professorat, que no milloraren el nivell que havia tingut en la dècada que he senyalat al començament d'aquest estudi. Però el record del mestre ha quedat en la memòria i en l'esperit d'aquells que havien estat els seus alumnes.

El mestre Boada no era partidari de discursos i menys encara d'homenatges, però sentia en el fons intern el goig i la satisfacció de sentirse estimat i considerat per aquells infants de Badalona, ja convertits en homes i dones, que havia tingut com alumnes. El mestre era conscient que allí, a l'escola de Badalona, havia deixat el millor de la seva vida professional. L'any 56, aprofitant l'ocasió del retorn de l'exili d'un dels mestres de l'Escola Catalana, els antics alumnes van voler celebrar un acte per rememorar l'existència d'aquella escola i van invitar els mestres que havien actuat durant el periode d'activitat del mestre Boada. Les autoritats de llavors van considerar l'acte com una acció subversiva contra el règim i van crear problemes als organitzadors. Després del dinar a Can Devesa, la policia ens va detenir a tots, homes, dones, infants, i ens va portar a la presó de Badalona. Afortunadament, Boada, a causa de l'horari del tren que l'havia de retornar a Girona, acabava de partir i es va evitar les angúnies i maldecaps que comporta una situació semblant. Allí, a la presó, que solament durà unes hores, els alumnes posaren en ridícul al capità de la guardia civil que presidia la repressió, que afirmava que no era cert que uns alumnes poguessin recordar els seus mestres al cap de tant de temps. Boada, que vingué per primera vegada, després del depart de l'any 35, fou acollit amb molta afecció per aquells que havien estat alumnes seus i que llavors eren homes i dones casats i amb família, que no oblidaven l'home que, quan eren menuts, els havia educat cultural i espiritualment. No anava del tot desencaminat el militar al sospitar que aquell acte de recordança d'un passat escolar, no era simplement això, sinó un acte d'afirmació patriòtica per recordar al mestre que no havien oblidat les lliçons de pàtria que els havia ensenyat.

Més tard, el 68, tornà a Badalona per assistir a l'homenatge d'un amic mestre, que, per edat, deixava la docència. L'acte públic en un restaurant, constituí un autèntic homenatge doble perque va ésser l'ocasió de manifestar a l'enyorat mestre l'estima dels seus alumnes i dels fills d'aquests, que ja el coneixien per referència familiar. L'abril del 75, aquesta manifestació de recordança es va plasmar en una festa multitudinària, que es va celebrar a Maçanes, a la finca l'Arboç dels seus fills, aquesta vegada dedicada en ho-

nor seu, després de més de 40 anys d'haver deixat l'escola de la nostra ciutat, amb avis com a antics deixebles.

Vaig conèixer el mestre Boada, quan, a petició d'ell mateix, la Protectora em va enviar per a suplir-lo durant el temps que havia de durar el curset d'oposicions que estava fent per a mestre de l'estat. Erem al darrer terç del curs escolar 1932 /33. Jo no el coneixia personalment, però sí estava en antecedents de l'escola del mestre Marcel.li Antic a Badalona. Vaig deixar la companyia del meu pare, que regentava una escola obrera al barri del Poble Sec de Barcelona, convençut de que la meva actuació era provisional i que havia d'acabar al finalitzar el curs escolar. Tenia, però, la curiositat de conèixer aquella escola de la qual la Protectora donava referències immillorables.

Em vaig trobar amb un grup heterogeni, amb alumnes de totes edats, dels 15 als 8 anys amb règim d'escola unitària, regida per un sol mestre, distribuïda en dos grups, els grans i els mitjans, es a dir, segons els esquemes d'aquells temps a les escoles, en alumnes de grau superior i mitjà en el primer grup i alumnes de grau elemental en el segon. Boada assistia solament a les classes de la tarda, fent-se càrrec del primer grup, amb unes assignatures determinades i jo de les restants. Al matí jo m'ocupava dels dos grups, separats per un envà, amb una porta que comunicava les dues aules. Aquella no era l'escola ideal que m'havien anunciat, però el seu ambient era molt satisfactori i la simpatia dels alumnes, tots catalans, també ho era, cosa molt important.

El dia de l'homenatge de 1968

El primer contacte amb el mestre Boada fou impressionant. Desseguida vaig donar-me compte del seu entusiasme i la seva dedicació. Vaig veure en ell la fe en un ideal de renovació de la vida escolar, i vaig aprendre d'ell, entre altres coses, la manera de tractar els alumnes, molt diferent de com havia vist fins llavors en escoles nacionals, i privades; la del meu pare era privada. Encara que per a mi aquella participació era provisional, jo hi vaig aportar el meu entusiasme i el meu estil de convivència amb els alumnes. Tal com vaig poder veure, l'escola no podia ésser regida com una escola unitària, sinó que necessitava d'un sistema de graduació d'acord amb el nivell intel.lectual i d'aprenentatge dels alumnes. I vaig saber que sempre havia estat així convenientment graduada, però que en aquell moment exigia aquella forma per incidències de convertir l'escola d'estructura personal en collectiva, amb la constitució d'un Patronat de Pares d'alumnes. Al curs següent l'escola quedà graduada en tres classes o aules, amb participació de dos altres col.laboradors que, sota la direcció del mestre Boada, havia de mantenir el nivell d'eficàcia pedagògica que fins llavors havia tingut. Així és que, per recomanació del mestre, vaig quedar-me a l'escola, convençut de que, sota els auspicis del mestre Boada, aquella Escola Catalana havia de reprendre el títol d'escola model que fins llavors havia estat.

No es poden oblidar fàcilment aquells primers anys d'adaptació que el mestre va saber imprimir i que exigien dels col.laboradors un esforç i una abnegació accentuada... Aquells que tinguérem la sort de conviure amb el mestre i seguir-lo pas a pas, dia a dia, a travers de la seva admirable activitat, que, amb perfecte acord amb el mestre Coll, donàven un sentit constructiu a la nostra tasca, impulsant una cadència renovadora, vinculada a l'esperit de la pedagogia moderna.. Els qui en aquella època memorable, que per dissort havia de durar poc, poguérem traballar al seu costat, cooperant amb ell i secundant-lo, díficilment podrem oblidar, aquella il.lusió, aquella fe que el mestre posava en la seva tasca, que tots compartíem, mestres i alumnes.

Malgrat la seva senzillesa i bondat, i la seva manera de deixar fer, no mancava d'autoritat i es feia respectar, perque ell, el mestre Boada, tenia la visió clara d'allò que ens impulsava a agir i que ens empenyia en el nostre treball quotidià.

La meva relació amb en Boada no era estrictament professional, com a col.lega, sinó molt més íntima, més estrictament lligada a la família. No solament era el director al qual se li devia respecte i atenció professional, sinó que havia esdevingut un amic amb el qual es podia parlar i discutir aspectes tècnics de l'ensenyament, però també aspectes de tipues personal i familiar. Quan, casat, vingué a residir amb Elvira, la seva muller, a Badalona, vingueren a viure a un pis de la mateixa casa, al carrer St. Isidre, on vivia jo amb la meva família; ells estaven en el segon pis i nosal-

L'homenatge a l'Arboç (6-4-75)

tres en el tercer. La meva muller procurava en tot moment d'ajudar Elvira, persona molt simpàtica i afectuosa, a adaptar-se a un poble que no coneixia i a una vida familiar que era cosa nova per a ella. A aquella casa va nèixer el meu fill Claudi i Elvira va ésser també per a la meva muller una ajuda significativa. Després del meu retorn de l'exili, vaig tenir el goig de reveure'ls, aquesta vegada amb la seva filla Maria, amb la qual vaig sentir-me lligat com si fos també família meva. En Salvador Riera m'hi va portar moltes vegades prop dels Boadas i vaig sofrir amb la malaltia i penosa mort de la muller del meu amic i mestre.

Passats els anys, sempre quedà la seva presència d'home senzill, ple de simpatia i d'afabilitat, sempre animat per l'impuls d'abrandat entusiasme, que s'encomanava a tots.

Aquest és el mestre Boada, tal com el tinc present en el meu esperit, malgrat els anys transcorreguts i el reduït, però vibrant, temps que poguérem gaudir de la seva presència i capacitat d'acció. Aquells que foren els seus alumnes també els degué quedar aquella imatge que irradiava vida i afecció que mai no s'esborra. L'esperit que emanava d'aquella Escola Catalana no pot morir mai.

L'any passat, els fills del mestre, Joan i Maria, van voler celebrar el 80è aniversari del pare amb una festa familiar i d'amistat, i van invitar

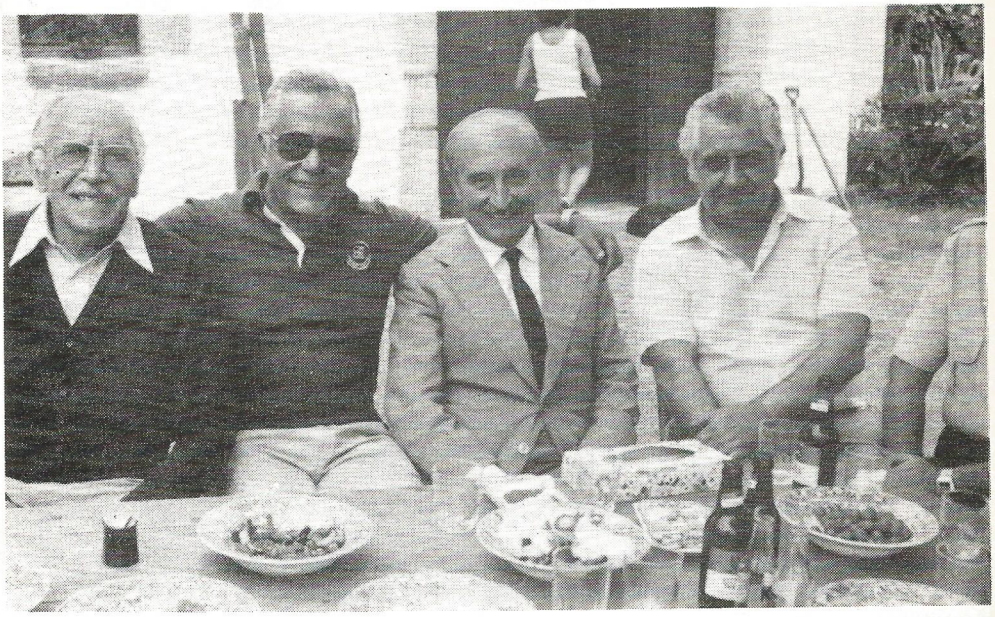

El 80è aniversari del mestre Boada, a Maçanes (1981)

alguns amics de Badalona, aquells que Maria més coneixia. Fou un acte molt emotiu. Boada tenia, malgrat els seus 80 anys, un aspecte magnífic, com es pot veure en la fotografia que d'aquell dia es reprodueix. Se'l veia ple de vida i d'optimisme. Ningú hauria pogut pensar que pocs mesos més tard ens havia de deixar.

En el curs de la nostra vida hi ha certs moments, certes circumstàncies, certes fites, que queden impreses en el nostre esperit i no desapareixen sinó que, al contrari, subsisteixen malgrat els múltiples incidents que venen a modificar la nostra existència al llarg d'una vida, més o menys alterada pels esdeveniments d'ordre familiar, polític o social. Són coses que, sense saber per què, han quedat marcades definitivament en la nostra ànima i que, una hora o altra, surten a relluir per fer-nos sentir, reveure, uns moments del nostre passat. Aquests moments són moments símbol, imatge, representació, exponent, reflexe d'un món interior.

Aquests símbols poden tenir molts de matisos; a vegades signifiquen moments joiosos de la nostra vida, altres representen instants dramàtics, tràgics, que hem hagut de viure, altres simplement moments circumstancials que ens han fet sentir feliços. D'una manera o altra, són coses que marquen, que deixen senyal, que poden modificar el sentit de tota una existència.

Aquesta és l'Escola Catalana de quan es va crear el Patronat de pares (curs 1932-33)

Hem de procurar que aquests fets símbol perdurin, que facin història, una petita història personal, però tanmateix història. I el mestre Josep Boada, l'Escola Catalana, formen part d'aquest món interior que hem de fer reviure.

Crec que val la pena que aquest record no es tanqui aquí, amb resignació per la seva pèrdua, que tots hem sentit en el fons del nostre cor. Els seus alumnes podrien dedicar a la seva memòria i per tant a l'Escola Catalana dels seus amors, un record més perenne, que servís per a il.lustració de les generacions que els segueixin. Es tractaria d'escriure un llibre, una memòria, sobre l'Escola, amb treballs de tots els alumnes que vulguin col-laborar-hi, que crec que són molts els que podrien fer-ho, amb apunts i treballs independents els uns dels altres, d'anècdotes i experiències, que de tot va haver-hi, com si es tractes d'un recull de redaccions de treballs escolars.

Aquesta fóra, potser, la millor manera de servar un autentic record del mestre que se n'ha anat.

Setembre de 1982

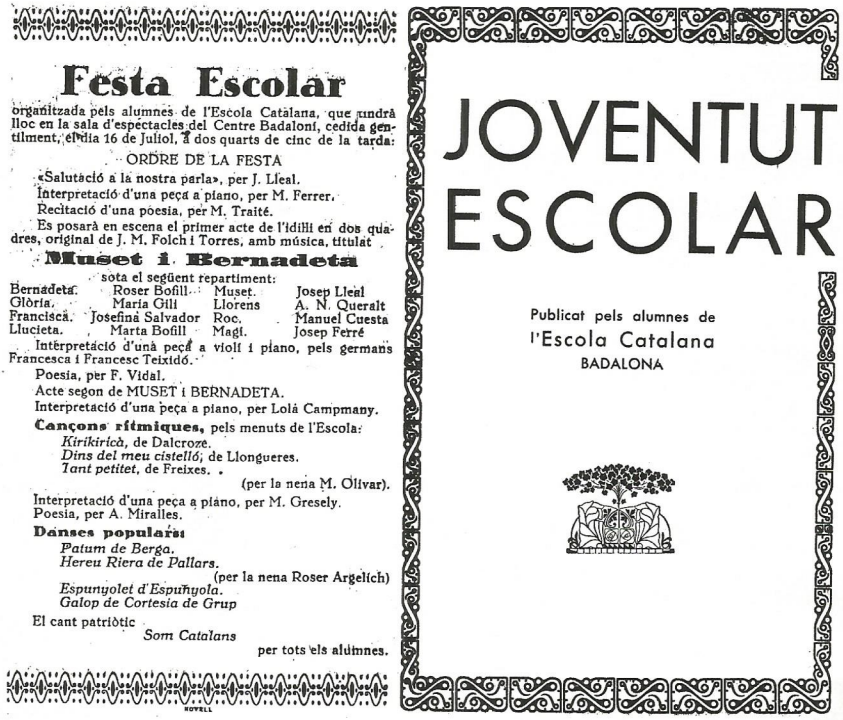

Festa Escolar

organitzada pels alumnes de l'Escola Catalana, que tindrà lloc en la sala d'espectacles del Centre Badaloní, cedida gentilment, el dia 16 de Juliol, a dos quarts de cinc de la tarda:

ORDRE DE LA FESTA

«Salutació a la nostra parla», per J. Lleal.
Interpretació d'una peça a piano, per M. Ferrer.
Recitació d'una poesia, per M. Traité.
Es posarà en escena el primer acte de l'idilli en dos quadres, original de J. M. Folch i Torres, amb música, titulat

Muset i Bernadeta

sota el següent repartiment:

Bernadeta	Roser Bofill	Muset	Josep Lleal
Glòria	Maria Gili	Llorens	A. N. Queralt
Francisca	Josefina Salvador	Roc	Manuel Cuesta
Llucieta	Marta Bofill	Magí	Josep Ferré

Interpretació d'una peça a violí i piano, pels germans Francesca i Francesc Teixidó.
Poesia, per F. Vidal.
Acte segon de MUSET i BERNADETA.
Interpretació d'una peça a piano, per Lola Campmany.
Cançons rítmiques, pels menuts de l'Escola:
Kirikiricà, de Dalcroze.
Dins del meu cistelló, de Llongueres.
Tant petitet, de Freixes.
(per la nena M. Olivar).
Interpretació d'una peça a piano, per M. Gresely.
Poesia, per A. Miralles.
Dànses populars:
Patum de Berga.
Hereu Riera de Pallars.
(per la nena Roser Argelich)
Espunyolet d'Espunyola.
Galop de Cortesia de Grup
El cant patriòtic
Som Catalans
per tots els alumnes.

NOVELL

JOVENTUT ESCOLAR

Publicat pels alumnes de
l'Escola Catalana
BADALONA

Programa d'una de les festes de fi de curs, a la sala-teatre del Centre Badaloní

Butlletí de l'Escola Catalana

1) Aquest personatge a que em refereixo es possible que fos el meu amic Josep Gual Lloberes, que fou alumne del mestre Boada i visqué d'aprop, encara que molt jove, la vida i el mestratge dels dos personatges homenatjats, i que, per la seva relació amb els mitjans polítics que governen la ciutat, hauria pogut recomanar llur elecció en un acte just, que honora al mateix temps el poble i a aquells que el representen en la cimera del govern de la ciutat.

2) La corporació municipal potser caldria que recordés, amb motiu d'aquest trist aconteixement que ens endola a tots, que encara compta amb un altre personatge que també ha estat honorat, millor dit, que el poble s'ha honorat donant el seu nom a una altra institució local, que encara viu i que potser valdria la pena, abans no sigui massa tard, d'homenatjar públicament. Em refereixo a la nostra gran artista Lola Anglada.

Si voleu vestir bé
i a la moda
acudiu a

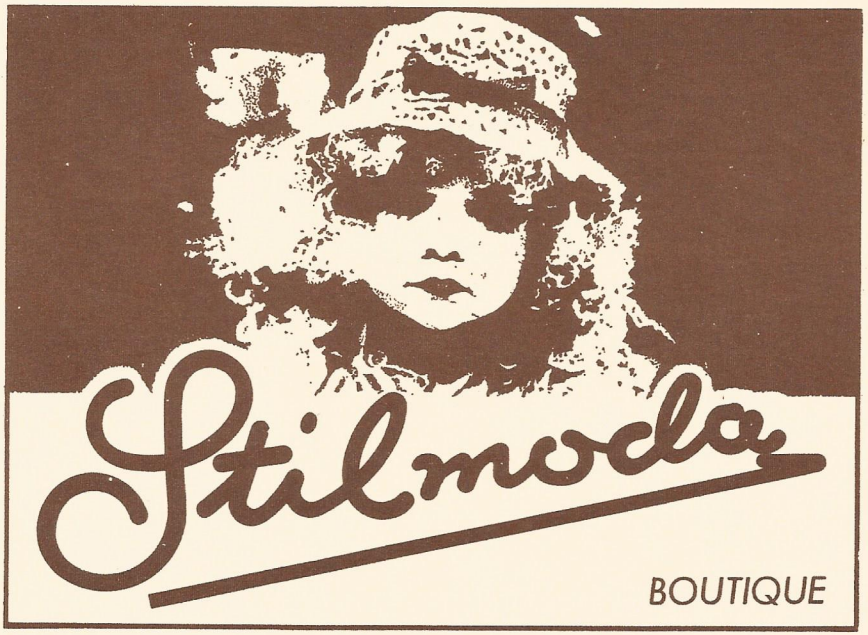

S. Rusiñol, 2 - Tel. 384 17 01 - Badalona

IMPRENTA NOVELL - BADALONA